

ikke specifikke operationelle spørgsmål, for så vidt som dette kan være til skade for effektiviteten af nuværende og fremtidige undersøgelser. Kun medlemsstaterne, ikke OLAF, er i stand til at besvare spørgsmål om, hvordan medlemsstaternes myndigheder anvender deres beføjelser i forbindelse med undersøgelser, som OLAF er involveret i.

(2003/C 92 E/062)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1517/02
af Miet Smet (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

Afdeling 5, artikel 18-21, i forordning (EF) nr. 44/2001⁽¹⁾ omhandler kompetence i sager om individuelle arbejdsaftaler. Ifølge disse bestemmelser kan en arbejdstager, hvis han eller hun er den sagsøgte i en retssag, kun sagsøges i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl. Der er strenge bestemmelser for fravigelser. Arbejdsret, socialsikringsret og skatteret er afgørende for en saglig, retlig bedømmelse af arbejdstvister, men er kendetegnet ved grundlæggende forskelle mellem Unionens medlemsstater.

Kan Kommissionen forstå frygten for, at forordning 44/2001 skal forhindre eller i det mindste vanskeliggøre, at en ret inden for en rimelig tidsfrist afsiger en fyldestgørende dom i en retssag vedrørende en arbejdsaftale, der er udarbejdet i henhold til lov og ret i en anden medlemsstat?

Er Kommissionen enig i, at en rets indhentning af oplysninger, enten det er i hjemlandet eller hos en ret i det land, hvor arbejdstageren udfører sit arbejde, medfører høje udgifter og store forsinkelser i retssagen?

Kan en retssag med den nuværende ordning enkelt og hurtigt bilægges af en domstol, der er fortrolig med den ret, der finder anvendelse på den pågældende aftale, idet der er tale om en domstol i det land, hvor arbejdstageren udfører sit arbejde?

Mener Kommissionen, at der er mulighed for fremover at tage initiativer med henblik på at finde en rimelig løsning på denne situation?

⁽¹⁾ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(10. juli 2002)

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er netop trådt i kraft den 1. marts 2002⁽¹⁾. Bestemmelserne i kapitel II, afdeling 5, om individuelle arbejdskontrakter, er således netop blevet ændret for at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der beskytter dennes interesser bedre end de almindelige bestemmelser, som ville have tilskyndet til, at sagen indbringes for en ret nærmere ved arbejdsgiveren. Det fastsættes således i artikel 20, at en arbejdsgiver kun kan anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl. Arbejdstageren kan derimod anlægge sag mod arbejdsgiveren ved en ret i en anden medlemsstat, forudsat at det sker i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis har eller havde sin arbejdsplads.

Ifølge Rom-konventionen af 19. juni 1980, som er forpligtende for alle medlemsstaterne, skal den ret, sagen indbringes for, anvende den lovgivning, der vælges af parterne, men dette valg må principielt ikke resultere i, at arbejdstageren mister den beskyttelse af arbejdstagere, der gives i den gældende lovgivning på arbejdstagerens sædvanlige arbejdssted. Hvis parterne ikke har truffet et valg, anvendes lovgivningen i den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis har sin arbejdsplads. Der er således i de grænseoverskridende situationer, der kun dækkes af forordning (EF) nr. 44/2001, en vis spaltning mellem den

faktisk anvendte lovgivning og den lovgivning, der er gældende ved den ret, der behandler sagen. Denne løsning retfærdiggøres imidlertid dels af nødvendigheden af at sikre, at alle ansatte ved en given virksomhed er underkastet den samme lovgivning, dels af det forhold, at lovgivningen på det sted, hvor arbejdstageren har sin arbejdsplads, herunder dens bindende bestemmelser om beskyttelse af arbejdstagere, er den mest relevante for retssagen. Kommissionen kan dog oplyse, at den i øjeblikket forbereder en grøn bog om omdannelse i moderniseret form af Rom-konventionen til en fællesskabsretsakt. Det kan ikke udelukkes, at bestemmelserne i denne konvention om arbejdskontrakter i en sådan sammenhæng gøres til genstand for en kritisk evaluering.

Det fastsættes endvidere i artikel 73 i denne forordning, at Kommissionen forelægger en rapport om anvendelsen af forordningen senest fem år efter dens ikrafttræden. Selv om den situation, som det ærede medlem beskriver, og som allerede eksisterede på det tidspunkt, da Rådet vedtog forordning (EF) nr. 44/2001, aldrig blev nævnt eller gav anledning til ændringsforslag under forhandlingerne, vil Kommissionen således kunne tage stilling til den i forbindelse med udarbejdelsen af denne rapport, hvis det i lyset af forordningens anvendelse i medlemsstaterne skulle vise sig, at de artikler, det ærede medlem nævner, giver anledning til problemer, herunder i form af en fordyrelse af sagsomkostningerne.

Kommissionen har derfor ikke på dette stadium til hensigt at foreslå en revision af forordning (EF) nr. 44/2001, der netop er trådt i kraft.

(¹) EFT L 12 af 16.1.2001.

(2003/C 92 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1520/02

af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Rådet

(27. maj 2002)

Om: Afbildning af Cypern på euro-pengesedlerne

Det ansete tidsskrift »European Voice« beskæftigede sig i sin udgave af 2.-8. maj 2002 indgående med et prisværdigt initiativ fra det britiske medlem af Europa-Parlamentet, Chris Davies, som gjorde medlem af Kommissionen, Pedro Solbes Mira, opmærksom på, at det er nødvendigt, at Cypern også fremtræder i afbildningen af Europa på den nye fælles europæiske valuta, euroens, pengesedler.

I artiklen står der, at den britiske kollega har henvist til, at Cypern ikke er afbildet på pengesedlerne, selv om landet forventes at blive medlem af Unionen i 2004, og han har opfordret til, at afbildningen af Europa på pengesedlerne ændres således, at Republikken Cypern også er medtaget. Det bør nævnes, at der ikke er afbildet ansøgerlande på euro-mønterne, medens de lande, som endnu ikke har indført euroen, dvs. Storbritannien, Danmark og Sverige, er afbildet.

Rådet bedes oplyse, hvornår afbildningerne på euro-mønterne og -pengesedlerne bliver ændret således, at de giver så nøjagtigt et billede af vores kontinent som muligt?

Svar

(16.-19. december 2002)

I henhold til traktaten henhører udformningen af europengesedler under ECB's kompetenceområde.

Med hensyn til euromønterne er det blevet vedtaget, at disse skal have en fælles og en national side. Den fælles side er efter en europæisk konkurrence blevet udvalgt af de deltagende medlemsstaters stats- og regeringschefer på Det Europæiske Råds møde i juni 1997 i Amsterdam.

Det er derfor ECB og de deltagende medlemsstaters stats- og regeringschefer, der skal træffe beslutning om den fremtidige udformning af europengesedlerne og den fælles side af mønterne efter udvidelsen.